

H A J Ó N A P L Ó ⁺

mely, noha nem napról-napra, hanem retrospektive íratott, hü krónikája kíván lenni az 1987. július 4-től 11-ig tartó huszonötös wanderjolle - flottavitorlázásnak.

/Főnntartva, persze, a szubjek-/

/tívitáshoz való/

/jogot/

⁺ Megjegyzések a Folvayrka-fyrkához

Ez is mind reto... retrospepi... /mi a lófasz ez?/ íratott és szintugy hü képet kíván adni erről a vitolrázós hétről, persze főnntartva a szubrettívitáshoz való jogomat.

Julius 4. szombat

① Lépcsőzetes odaszivárgás Boglárra. /Előző este, sőt éjszaka: lázas és rendszertelen csomagolás. Föl kellett menni Agotáékhoz, hogy a Vastagszaró Taszobrásztól utólag megszerzendő engedélyével, kölcsönvegyük a tetőcsomagtartót. Este 11, zuhogó-csöpörésző-el-elálló esőben tetőszerelés a hegyen; hazafelé odalett a Csodaszarvas mellső fékköre, s így a nevezett szgk jó-szerint fékezzhetetlenné vált. Reggel, kapkodva, javítási kísérlet, persze frusztrativ. /Indulás, harmathalovány fékkel: Misi, Dóri, Balázs, Rita és Fazakas Péter, az ifju liszt. Kisdóri maradt még a finn vendégével, aki a nevemre hallgat, és csak a butik, meg az uborkasalátá /fokhagymával/ maradt meg kies hazánkából. Dávid Kazetben német földön: eperszedés szakmányba. A hátsó csomagtartóban: minden családtag számára hat váltás téli ruha /mert sose lehet tudni/, a tetőn, úgy föltornyozva, hogy a hidak alatt mindig ketségeink támadtak: hálósakettok /nejlonban/, tenorszaxofon, tenorkürt, gördeszkák, propánbután gyorsütőke. /Akartam vinni egy öl tüzifát is /mert sose lehet tudni/, el is kunyerbáltam Boldizsártól, de ott-hon úgy le lettem hülyézve /igaz, sok szeretettel/, hogy elálltam terventől.

② Minden várakozás ellenére ép gk-val és ép csontokkal begördültünk Boglárra, ahol a kikötőben nicsak, ki hitte volna, már ott volt na ki, Kedves Feri, alias Dupla Nelson, vagyishogy a Commodore, azaz a Flottaparancsnok, aki

① A persze, a Falvayék úgy igyekeztek, mint a franc. Már hetek óta stopperrel járt a géza vásárolni, hogy elsőként rohanhasson oda majd a hajókhoz. Lumbug, hogy a Csodaszarvasnak nem működött a fékje /vagy ő rontotta el/, egyszerűen nem akartak időt vesztegetni a fékezéssel. Valami nagy csoda menthette meg aznap embertársainkat az M7-en. Na, a választás sikerült.

Is azt hallottátok, hogy hazatérése után egyből új szemüveget íratott fel? Bifokális, ha lefele néz - látja a lábát, ha felfele - látja, hova kell mennie, ha középre - beleesik a vízbe. Inkább otthon hagytak két gyereket is, csak hogy gyorsabban mehessenek.

Ami a frusztrativot illeti - ez az ember már nem beszél magyarul?

② A "minden várakozás ellenére" - vel tökéletesen egyetértek, én is izgulok, mert ha ő vezet.

nélkül, zsebében lévén az összes kölcsönzős okmányok, hajót kivenni nem lehetett volna. /és azért nicsak meg hálisten, mert történt egyszer is - tavalyelőtt? uszkve.. - hogy ott fessen ett harminchány ember reggel nyolctól déli tizenkettőig a kikötőben, várva a Komodórt, ám az, előző nap, túl sokáig pezsegvén a csopaki vagy melyik dízsiben, elaludt, és fél egykor jött meg, igaz, hogy behuzott farokkal s hátracsapott fülekkel. Ja, és idén, a nagy előzetes utolsó megbeszélésről és óráink egyeztetéséről is kettőegész-ötthized órát késett úgyhogy ígyhogy./ És voltak már néhány kapitányok, pardon, Kapitányok is ott, úgy hogy minekünk végülis már csak három hajó maradt válogatni: ilyenkor kell megtalálni azt, amelyik: ép héjazatu /nem eregeti befele a vizet, pontosabba, amelyik a legkevésbé eregeti, mert mind eregeti valamennyire/, ép drótkötélzetű, és /szemre/ jól beállított árbócu /mert ha nem, akkor nehéz kormányozni, és lassu is/, és amelyik azért szép is, és látszik rajta, hogy van neki lelke. Ki is választottam azt, amelyikben a legkevesebb fenékvíz volt, és a többi, főntemlitett követelménynek is kvázi megfelelt; ám, mint kiderült, nem sokkal érkezünk előtt merték ki, és egyébként az volt a lepszívargósabb mind a hat /egyébként azonos típusu és építésű/ hajó közül, egészen addig, amíg a Szimpla Nelson hajójából a Rettentő Vihar idején /lásd ott/ ki nem hullott egy kiló gitt, és annak helyén be nem tódult ugyanannyi liter víz per sec.

Es akkor mindenki fölvette a járulékos cókókat: nagyvitorla, kisvitorla, mentőmellény, zseblámpa, fűtyulo szivacsmatracok, csákllya látni pádli sekli stb., és mindenki becuccolt /ami l elég idegesítő művelet/ és akkor kapitányi, azaz Kapitányi megbeszélés, melyen megegyeztünk abban /egyhangulag/, hogy INDULUNK! /Ja, és hogy estére Szigligeten leszünk./

A MI KAPITÁNYUNK behuzott farokkal, hátracsapott fülekkel és kettőegész-ötthized órás késéssel is valahogy a LEGGYORSABB, LEGSTABILABB és LEGBIZTONSÁGOSABB hajót választja ki.

/A recept jövőre Nektek is adva: farok be, fül hátra, számolás indul./

Egyébként a DUPLA NELSON nevet a nép adta neki, nem diktatórikusan jutott hozzá.

Mindenki? Nálunk, a MI HAJÓNKON az a szokás, hogy a KAPITÁNY KILÉSZ hajóval lepi meg a mancsaftokat. Nekünk idén is csak a kedvesen lakályossá tétel jutott, e célból gondosan összeválogatott készletet vittünk magunkkal; ezt a hajóban, hajón, alatta, mellette, előtte és mögötte és felette elteregetni összeszokott csapatunknak csupán egy pillanat müve volt.

/A MI KAPITÁNYUNK öszülni, a MI HAJÓNK pedig merülni ekkor kezdett/

⑤ S akkor hat nagy, kellemes, görbeárbócos, valódi békeidőkbeli hangulatot sugalló 25-ös fahajó, azzal a kedves kajütablak-szemeivel, egymás után dzsumm, ausz, ki: azért az valami, azért az süti.

A legénység összetétele pedig az alábbiak szerint alakult.

⑥ Zászlóshajó: Kedvesferi, Márta, Krisztián /előbbinek a kisleve/, Gusztai, Zsuzsi, Milán, Borcsa, Darinka-Mária /ez egy személy/, valamint Bakó Tipcsi /Kferi cimborája/ s annak hölgye.

2. hajó: Szimplanelzon, Csilla /Badacsonytól/ /ennek hölgye/, Obelix, Bea /ennek hölgye/, Czárán Tamás /ifjú házasság és botanikus, Bánlajos szerzeménye/, és az ifjú liszt /plusz 1 szaxofon/. Három nappal később Szollát Gy. is erre a hajóra kerül.

3. hajó: Tavaszi Ferenc, Ágota, Béga, Csollány Csilla és Csaba /ez két személy/, Kertész Kristóf /bizony!/, valamint Béga nagymama, Gábor, s annak kedvese, Katalin /19 évesek/.

⑦ 4. hajó: Ez lett volna Tolnai Mesteré, ő azonban teljes tyúkudvartartásával heveny lefolyású meghívást kapott Finnországba, s így a kapitánytáskát átadta hajdani kollégájának, Rácz Jánosnak, aki elhozta: feleségét Erzsébet, két kislányát, valamint Leveli Békát és Kecse Békát, valamint Szundi Lászlót és ifjú Szundi Lászlót, akik közül előbbi a Rácz vezette családi /hangulatu/ számítógépes G&K /him/tagja.

⑤ " S akkor hat nagy, kellemes, görbeárbócos, valódi békeidőkbeli hangulatot sugalló 25-ös fahajó, azzal a kedves kajütablak-szemeivel, egymás után dzsumm, ausz ki: és azonnál fennakadtak a kikötőben gonoszul elhelyezkedő, nagy busa-musa szemüket hideglelősen nem láttató bójákon.

A levegőben halk égésszag terjedt.

⑥ A legénység összetétele tényleg majdnem így alakult, szerencsére a Bakó Tipcsi nem vette észre, hogy a K.Ferenc helyett a K.Miki hajóján ül a csajával együtt. Nelson - Nelson - egykötő.
A harmadik hajón pedig észrevétlenül meglapult Tavaszi Ferenc neje, Andrea /ennek úgy tudom, nincs hölgye/, jelenléte csak akkor derült ki, amikor inkább visszajött Afrikába induló vonatjáról, csak hogy ehessen a Ráczék lecsójából.

⑦ Itt meg kell, hogy jegyezzem, a Szundyek kifurakítottak minket a jogos hajónkról, és ráadásul még hiányoztak is a piszkok. Majd ennyire hiányzott még Tolnai mester terüly-terüly kiskosara, életművész szemléletét tükröző szendvicseivel együtt. /A Tolnai csak azért sem hiányzott, pukkadjon meg!/
és a macskája is!!

5. hajó: A Mészáros-fivérek BEAC-os korszakából reliktumként megmaradt /s/ kissé visszamaradt/ Lászlóffy László, akit értelemszerűen mindenki Lófinak szólított /"Lófi óriáf lef", mondta if rögtön Falvay Dávid, amíg ezt ő nyájasan, ám igen határozottan vissza nem utasította. Humora-vesztett, kesernyés bajszu, enyhén Zappa-fazonu aggregény-forma /pedig nem is az/, pedáns és - bizonyára - elég szekánt. Aki, tessék elképzelni, úgy toborzott legénységet, hogy műegyetemi adj. lévén, kitett a hirdetőtáblára egy cédulát, hogy vitorlás turához résztvevőket keres. Nem lebecsülendő merészség, mert ugye egy hétre ilyen szűk helyre összezárva lenni 5 ismeretlenel...
6. hajó, mely a későbbi zászlóavatón /lásd ott/ elnyerendi a Tripla Helzon nevet: Falvay Apa, Anyu, Balázs, Marci és Rita /egyelőre így/. /Jut eszembe, Marci B.Penyvesről jött egyenest a turára: 3 igen kellemes hetet töltött K.feriek családi nyaralójában, aholis Cs.Márta gyermeknyaraltatást rendezett, nem lebecsülendő bátorsággal és duzzadó energiákkal Krisztiánnak, Marcinak, Cs. Csillának és Csabának, valamint /3 napra/ Milánnak./ Milán, óvatos duhaj lévén, többre nem vállalkozott./
- 11) Szóval hogy: huss, ki a kikötőből, meghozzá cikkekben, mert szembe-szél fújt. Szerettem volna a mólóról végignézni magunkat, amint huss.
-
- 8) Ezt már megint csak részben értem. Egyrészt nem tudom, mit jelent a "reliktum" /a ként az süt/, másrészt attól, hogy valaki nem értékeli egy Falvay humorát, még nem biztos, hogy a sajátját elvesztette.
- 9) Ahhoz ugyanis sokkal kisebb bátorság kell, hogy az ember megossza a lakását egy középiskolai finn delegációval /és még el is hozza hozzánk/, egy - nyilván gyermekkorától jólismert - kelet-német traktorossal, valamint a világ egyéb tájairól hullámszerűen érkező egyedekkel. Javasolom, hogy Lászlóffy mester mint Oroflánfivű Lófi vonuljon be a történelembe.
- 10) Sajnos, energiaforrása úgy tűnik, kiapadhatatlan, kicsit enerváltabb /lám, tanulok/ is lehetett volna időnként K. Ferencsel szemben.
- 10a) Nelson-mamának azóta is bepárasodik a szeme, ha erre a három hétre gondol.
- 11) Elég, hogy mi láttunk, Mihók!

Odakint aztán, túl a móló védőszárnyain, jól oldalba lökdöstek az ural-
kodó északnyugati szél nagy ló hullámai. Felhőtlen ég, élénk szél, in-
dulás utáni fölszabadultság: és még lazán is voltunk, 5-en mindössze, mert
Jenő /a jónevű/ és Ágnes /az a drága/ végülis visszamondták. A hajó meg,
ugye, kissé tulvitorlázott típus lévén /testéhez képest sok a vitorlája/,
megdőlt. Nagydóri meg, ugy /mindig így tesz, amíg, hamar, ugy bele nem
jön, mint urifiu a pofozkodásba/, mondogatta nekem, pardon, nekem, hogy
hajmisi, később meg hogy hajb. lázs, mert ő lett a kormányos /a szarházi,
vitorlástudományban is le hagyott, legalábbis jó sok vonatkozásában/. Na,
biztos, ami biztos, ittunk. /Az segít./ És megint, az indulás öröme.

- (12) Is persze ki ért elsőként Szigligetre /noha persze nem gólokra játszik
ezt/? Hát a majdani Tripla Helzon. /Mert mint kiderült a többiek menet
közben álltak meg fürödni/. Oly korán, ráadásul, hogy ki sem kötöttünk,
ott maradtunk a kikötő előtt vagy 0,5 kilométerre, horgonyt dobtunk, le-
ron yoltunk és fürdőélet. Aztán, mikor befutkoztak a többiek, mi becsó-
rogtunk, és akkor már rotyogott az üstben az első napi vacsora: sorshu-
zással dőlt el /még otthon/, hogy először a T.feri hajója főz, konkrét-
tabban Agota; el is készítették /még otthon/ az előrefőzött gulyás leve-
lapot és egyebet, na és lőn, hogy este lett és jóllakánk mind a 40-en, és
megittuk a kialakított 10 liter bort és 5 liter szörpöt, és volt egy kis
tűznézés és gitározás és éneklés /B. kó Tipcsi vezérletével/ és aztán rend-
re elfeküdt a hadnép, kina hajóban, ki túl a nádas réten, zsakettb n,
pokrócban, szivaccsal vagy fölfújóssal vagy anélkül; ám akkor Bégota meg-
találta a maradék borocskát, és Obelix meg szerénységem hozzá csatlakozván,
csaknem hajnalig fújtuk /vastag s részeg hangon/ az éneket. Kvázi miként
egy trio. Másnap aztán lett is huszáros főfájás, de mint kiderült, mások-
nak is, mert ezek valami szar bort adtak el ezeknek.

- (12) Hát nem Ti, az biztos! Hát hajó lilitotta, hogy ő volt az első, csak mivel
nem látott senkit, visszafordult fürdeni. Egyébként valójában mi voltunk
az elsők, de a vezérhajónak nem illik dicsekednie.

- (13) Sorshuzással azt mondta az Agota, hogy ő lesz az első. Nekem izlett.

Julius 5. vasárnap

Reggelre derült ki, hogy 1./ elfelejtettem aludni, s 2./ a hajónk szabályszerű buvárhajó; a fenékvíz már a fenékdesszkákat emelgeti. Annyi baj, többször kell mericskélni, aktiv kikapcsolódás, nemde. Addig is /márminthogy a mericskéig meg az elindulásig/ összegyűltünk egy kis laza tarokkra a győpőn. És persze addig-addig, hogy Dórinak végül rohannia kellett a mólóra, hogy le ne kesse a Badacsonyba induló MERT hajót, meg a Bp-re menő vonat: merthogy össze volt szedendő Kisdórit és Dávidot, hogy másnap együtt jövedjenek vissza, s legyen /másnap/ Badacsonyban d.u. 1/2 2-re teljes családi reünio.

Legenyséjem így újabb egy fővel apadván, meghívtam az ötöd- és hatodsegódmétrózi állás betöltésére Cs.Csabát és M.Milánt. S indultunk vala /kapitányi értekezletünk döntése értelmében/ Keszthelyre /na, nem túl korán: majd' mindegyik indulásunk olyan d.e.11 - 1/2 12 kör 1 ütődött nyélbe. Végére, nyaralunk, nem? De nem a keszthelyi nagy kikötőbe, sem pedig a Helikon szálló plázsára, sem pedig a városi strandra vagy egyéb kulturs nyomor-helyre, mert ott, mint K.feri rámutatott, visszakézből, s azonnali hatállyal elküldtek volna a helybéli hatóságok, amint tüzet merészelünk gyújtani. Hanem? Hanem hát persze, a Csiborpatkolóba, a város déli, azaz Fenékfelőli határán /a köszönjövők kedvéért, röviden: Csiborpatkoló a Tihanyi Halbiológiai Kutató beceneve; és ennek keszthelyi fiókja, ahová

(14) dr. Cermák révén vagyunk bejáratosak, szintig becéztetik./ Hosszu, keskeny és mocskos vizű csatorna, mely a Helikon strand és a Városi Kemping között nyílik a tóra, és a tó felől érkezve elég rohadt nehéz megtalálni a szájadzását. Meg is lettünk bizva /mármint a majdani Triple Nelson/, hogy

(15) igyekezzünk elsőként érni oda /mi az nekünk, mellesleg!/, és a bejárat előtt legyünk szivesek farunkat /hajónk farát/ riszálva, az arra tévelygő

(14) Dr Cermák cuki cibe, cépen cicikál, cöndben colmizál.

(15) o o is mondané /az a drága/ Annes? Vérpiszesztó.

25-ös Wanderjollékat becsalogatni. Kaptunk is e célból egy kiérdemesült dunyhacihát, hogyhát jelzőlobogó gyanánt azt huzzuk az árbócre. /Cihá az árbócon: a nemzetközi tengerész-code szerint: itt meg lehet héderelni/.

Dzsaveltunk tehát előre, ha jól emlékszem, ujfent negyedszélben, és /ez bizonyos/ nagy melegben, verőfényben, hajódöntőető szélben, utitársul az énen mindössze néhány kölyökfelhőcskével. Es hát jobbkéz felől /starboard-on/ a Keszthelyi-hegység! melynél szebben tagolt, emberibb léptékű, meghitt - vidregényt sehol sem produkált az Uristen /a Tapolcai medence más: az még változatosabb, de az már bűbáj, varázs, azt valahogy megfirkálta Istenke, az már nem tiszta munka, az már szemérmatlenség/. Na és a pöffök. Ki is állt nehézsúlyu legénységem /Marci, Milán, Csabu/ a szélfelőli /luv-oldali, jelen szituban a starboardi/ fedélzetre, s belecsimpolyodva a wentnikba, valamint a /persze feszesre huzott/ backstégbe, a hajót igyekezett függélyes árbóculag tartani, ellensúlyozva a szél döntőető hatását. Kormánynál pedig női Hölgy: Rita. Nem kis kéjjel! És ügyesen. Mignem átvette a parancsnoklást Balu, és akkor Rita akart kimenni, oldalt csimpaszkodni, ám a /majdani/ Triple Nelson billent egyet /vagy Balu billentett volna rajta? Ez már soha nem fog tisztázódni/, Rita pedig sikkantott egyet, és már el is nyelte a hab meg a tejtejk! Csapzott feje fölbukkanván egy pillanatra, rákiabáltunk, mondván: NE FOSSÁL! /és Rita attól kezdve nem mert fosni./ Balu pedig mintaszerűen meghalzott, és ráfordulván szél felől a boldogtalanra, lazán elvitorlázott mellette vagy öt méterrel. Megpróbáltam fejbedobni a hajítókörtével /mert olyat is kaptunk, és az ilyenkor érzéstelenítőleg hat/, de persze mellé. De szegénykém az újabb ráfordulást már nem uszta meg, mert ki lett pecázva /mindenesetre, estig - figyeltem! - egy korty vizet vagy szörpöt vagy borpót nem fogyasztott. Merusztta tehát, de azért, ugy látszik, ő itta meg a levét./

Aztán Keszthely külvárosa, a víz felől: hasig érő vízben horgony le, rongyok le, ciha föl: strandélet, légfürdő, napkura, palacsinta /helyett már csak lángost kaptunk/, enyhe unalom.

Mignem: szállingózni kezdett hozzánk-felé a flotta. T.feri, K.feri, Szimpla-Nelson, Rác-srácok /Lófi, mint mindig, most is tök utoljára/. Buztón integetve mutogattunk a csatorna szája felé, de mint utóbb kiderült, ci-hánkkal együtt sem lehetett látni bennünket 50 méternél messzebből.

A Csiborpatkolóban pedig: a vártnál sokkal kevesebb szunyog, és a vártnál sokkal jobb lecsó. /Főzte Rác Erzsí alias Tavi Béka; kapott is nyilt-szini tapsot./ És bor és szörp. Leszálló este, szemérmes-tétova barátkoz-gatások /hja, a mi korunkban már asse megy lazán/. A fiatalság egy része /Balu Rita ifju liszt és //vajon?/ / ifju Szundy/ gördeszkát ragadván el az éjszakába, mert köztudomásu, hogy Keszthely maga a gördeszka-Paradicsom. És egy kis nádi tarokk a kokpitben, zseblámpafénynél. Ja, és beáztattuk a

16) másnap tarkababot.

Aztán csillagfényes csicsikázás.

Julius 6. hétfő

Az éjjel megfordult, és délelőttre eléggé le is dögölt a szél. Mivel Keszthely a Balaton vége /ki is van írva: "továbbmenni nem lehet"/, láttuk, muszejn lesz visszafelé hajózni, ami, az új szélirányt tekintve, megint csak cirkálást /cikk-cakkolást/ jelent. Gyöngé szélben nem semmi. És milyen hosszadalmas!

Na, és ráadásul vérszemét kaptam Szundy L. esetétől, aki kiderítette, hogy hol ereget a Tác-hajó, és napolajba áztatott tonggyal úgy bedugarolta, hogy attól kezdve abszolúte nem volt fenékvizük, csak a tura végére, de akkor sok, mert a palánkozás úgy kiszáradt, hogy megrepedezett, és csak dült a víz befele. /Vicc, ne tessék benyalni./ Ami tény: csontszárazra ki-nyaltuk a mi hajónkat is, és /mintha/ rájöttem volna, hol ereszt. Na és

16) Akkor az tarokkbab volt.

akkor dugar és gyömösz és napolaj és étkezési setészsir és ronay és szivacsfoszlány, de mindhiába. Az időt mindenesetre jól elhúztuk, pedig mi voltunk az aznapi szakácsok, tehát illendő lett volna elsőként érni Badacsonyra, nem beszélve a reunióról. És akkor megjelent Dr. Csermák, és nagy szeretettel üdvözölte a hadnépet, mi pedig nem győztünk mentegetőzni, amiért elleptük szegényt, mint szart a legyek. Aztán a bucsu.

Irány: Badacsony. Vendég a hajón: Guszl. Szél: alig, és az is szemből. Padunk alatt: a kondér, a vasháromláb, az áztatott bab, a Pestről hozott temérdek füstölt csülök, meg az ugyancsak Pestről hozott, ámde akali bor /40-ért/. Balázs tetőtől-talpig felöltözve, mert ugy leégett az első másfél nap alatt, hogy rém.

Elég hamar /az első 100 méteren/ kiderült, hogy Guszl-nak nincs gyufa /pálinkát, méghozzá szilvát, hozott magával/.

Ki is birtuk cigi nélkül egészen az első strandig, Gyenesig. Ottan gyufavétel. Mire újra kievicke a nyílt /magyar/ tengerre, addigra szél szinte már mutatósba se. Elvergődtünk Györökig, s ott Ritát kitettük /nem mint Bounty-lázadót, hanem mint olyast, akit hazavárnak családjilag Vácra/.

Aztán a Szigligeti öböl, ahol, Keszthelyre menet, folyton föl akart fordítani a szél, most meg nesze, mint az acéltükör, olyan a víz. Tök flaute. /A vonatkozó kétsoros:

Ha beáll a tök flaute,
Szépen szól a blockflöte./

Némi ernyedő és csüggető furulyálgatás után /a reunio megbeszélte ideje, vagyis a bp-i vonat Badacsonyra érkezte rég elmulván/ evezőre, magyarán pádlira kapattam jó legényeimet. Néha csalóka szélfordrok a távolban: száz-kétszáz métereket mentünk is néha vitorlával. Többszöri fürdőzés. Aztán, hogy a rohadatul gyöngye szélben ne hátráltassuk a hajót, bevezetem a büntetésmegelőző autoterápiát: akinek melege van, kiáll a hűsítő deckre, és enn-fejére huz egy /vagy több/ vödör vizet. A szilvapálinka eleve el lehet mondani a 14-eset /cc -vel is!

már csak szép emlékek. A kísértőnek tartogatott bor dettó. Rossz lelkiismerettel kezdünk rájárogatni⁶ tíz liter vacsoraborra. Evezgetünk. Alkonyodik. Pasztellszínek. Nyugat felé földöntulian világoskék a tó. A randevu vagy öt órával múlt el.

Is végre-valahára: a badacsonyi kikötő fényei! Megujuló, szaporázó pádlicsattogás. A parton négy elveszett figurácska: Dóri, Kisdóri, Dávid, Csilla /Kniklósé/. Kikötés. Kilenc óra /vagy hány/. Örvendezés, bosszankodás, mentegetőzés, egyszóval: reunio. Elmesélik, hogy a két lány - Csilla és Kdóri - még délután átment stoppal Szigligetre, hátha ott buddogunk. Csaldódotan jöttek vissza: 1./ nem buddogtunk ott, és 2/. egyetlen autóstól sem kaptak tisztességtelen ajánlatot.

Mindenesetre, a többi hajó még szanaszét a szélcsőndben.

Gyors tüzrakás, csülök-, hogyma-, kolbász és zöldségvagdosás, rözsegyűjtés, zseblámpafényes főzőcske. Lassan puhul a csülök. Szerencsére, a flotta még lassabban érkezik. Fél éjjél fele csurog be két hajó, később még kettő; Lófi /perfe/ sehol. Vacsora éjjélkor; meglehetősen siker; sőt Uzsi később a mi kajánkat taksálta a legtöbbre. Csak épp hogy szörp

(18) nem volt, elhaboztuk a szélcsőndbe. Szegény gyerekek /és T.feri, aki megint új életet kezdett/ vizet ittak.

Bókakurutty, tücsökzene, szöcskeboka, álom.

Julius 7. kedd

Hajnalban /értsd: fél 11 körül/ riadalom: eltűnt a feleségem. Talpon jó ideje mindenki, tul a pisin, a vásárláson, a reggelin - lófi is beutott - Dóri sehol. Nézem, biztosan elment vásárolni; de nem, hisz itt (19) a bukszája. Au-vau, ki tudja mi nem esett vele. Huzok hát hosszunadrágot,

(18) U.i. ismét "Andreápiás kezelés" alatt áll.

(19) Tied meg eltűnt!

s indulnék a rendőrőrsre /miután kikötőszerte hiába kerestük/, amikor egyszer csak kászálódik ám föl egy kissé távolabbi fa árnyékából, ahová a korareggeli napsütés kergette, és aztán elaludt, mint a tej. Örvendezés re-reunio. Aztán meg: Tferi ráköti az evezőt a nagyvitorla-felhúzóra /grószfall/, ráül, mi meg fölhuzzuk a második szálingig /keresztrudig/, ahol megreparálja a Kferi törött szálingját.

Amul a kikötő népe. Tferinek fejébe száll a dicsőség, és valami hülye ürüggyel megmássza a maga árbócat is. Bámul a kikötő népe.

Indulás előtt Kferi minden hajónak kioszt: egy viaszkréta-készletet, egy darab fehér vásznat, meg egy darab perlonkötelet. Rajzoljuk meg a hajózászlót, este Révfülöpön zászlóverseny, díjazás.

20 Ami kimeradt:

"Hajnalban különös nyelvet beszélő, szemmel láthatóan jóindulatu jövevények lepték el a mólót. A piros, barna, helyenként zöld és lila színekben pompázó, a reggeli zsákmányt fogyasztató bennszülött hajósok ámulattal figyelték az idegeneket, akik bókás szándékuk jelölül csudálatosabbnál csudálatosabb tárgyakat tettek le lábaik elé, s cserébe csupán néhány alumíniumból készült fémdarabkát és pár értéktelen papirost kértek. A felsőbbrendű gazdasági csoda termékei hamarosan a főbennszülöttek nyakában fityegtek, ők elégedettségük jelölül arcizmaikat mozgatták és vidáman ugrándoztak. Amikor - a később csomóbontó nyaszatka néven ismertté vált - különös és bűvös tárgyak elfogytak, az idegenek furcsa zsákokat és edényeket hoztak elő. A bennszülöttek ezeket is megpróbálták a nyakukba akasztani, de ez nagy nehézséggel járt. Nem akarták a kedves vendégeket elriasztani csalódottságukkal, ezért inkább ezekért is adtak papírjaikból. A zsákok súlyától kissé bólogatni kezdett ilyenhez eddig még nem szokott fejük, erre az idegenek gyorsan visszaadtak nekik néhány papirost.

A többi hajóikra cipelték.

A barátkozás sokáig eltartott, az idegenek hamar átvették a bennszülött nép szokásait. Minél több fémet és papírt vittek hajóikra, annál gyakrabban mozgatták ők is arcizmaikat és annál gyorsabban ugrándoztak.

Kedves, barátságos népek voltak. Biztos, valamilyen istenségek, akik ilyen dolgokkal táplálkoznak."

A /már nem annyira majdani/ Tripla Nelson, fedélzetén csupa újraegyesült Palvayval, kifut a tengerre. Irány: Révfülöp. Szélirány: szembe.

Manőver: cikkcakk. És folyik a zászlótervezés és - rajzolás. A gy rnek-sereg /az alig-gyermek Dalu vezérletével/ közmegeledésre megoldja a feladatot.

Révfülöp: hogy, hogy nem, Kmiklós, azaz Szimplanelzon hajója, a főzőhajó fut be utolsóként. Pánikszerű sebességgel főzni kezdik a slambucot /másként öhöm/. Leszáll az est; a társaság zászlóversenyre gyülekezik a borozó lámpafényei alatt. A közönséggel szembeáll hat szüzleány, s vezényszóra mind kigöngyöli a maga hajózászlaját. A közönség fel és alá járkál, mustrálgatja a műveket, gondolkozik melyikre adja a voksát /saját zászlóra szavazni tilos/. És akkor felszólal Rác: egy zászló a hatból nyilvánvaló profimunka /Kiss Józsi a Lófi-hajóról, grafikusművész, tökéletes karikaturát gyártott: hajójukat mint hatfejű csigát rajzolta meg a zászlón, s mindegyik fej találó gunyrajz/, ezért a T.Zsüri adjon neki különdíjat. Meg is kapják a jégben hült pezsgőt. A versenyben maradt öt lobogótulajdonosai csábmozdulatokkal és reklámfogásokkal próbálnak szavazókat toborozni /Gyerekek, kap egy rágót, aki a mi zászlónkra szavaz, igéri Rác J., azaz az Oreg Varangy./ Vágül mindenki szembeáll, egysoros oszlopban, a választott zászlóval. Szavazatszámolás: nyertek Rácék /de mennyi rágógumijukba volt nekik!/!

21) Megkapják a Hutellát. Második a TRIPLA NELSON feliratu, háromszoros csomóra kötött kötelet ábrázoló zászló; mostantól hivatalosan is ez a hajónk neve. Figyelemre méltó zászlót hozott a Kmiklós hajója /Csilla ugrott be

21) Hja, ha valaki inkább az összes rokonát elcipeli egy ilyen nagy és fárasztó utra, csak hogy őrá szavazzanak!

a szütleány-szerepbe, még egész jól emlékezett/: a készülő kajából kivett szalonnabőr zsirjával rácsöpögtették a vászonra, hogy: SLAMBUC...!

Az izgalmak levezetése, slambuc-evés /ez egyszer nem éljenezték meg a szakácsot...../, borivás, stb. Éjszaka.

Julius 8. szerda

Hogyhát menjünk át srág szembe, déli partra, Földvárra. Ünnepi s vadon-
natuj zászlódiszben pompáznak a hajók. nesze, erre az utra nem em-
lékszem töltse ki mindenki a maga élményeivel.....

2) Balatonföldvár, Galambsziget. Főz: A Uzsi. Mit: zöldbabpörköltet. Hogy sikerült: Jól. milyen bort adtak: Szart /a Kovács bácsi háziborát/. Utána Kmiklós, ugy is, mint Szimpla N., megkérdi, ki megy át vele - éjjeli vitorlázás-képpen - Tihanyba.

Ugy alakult, hogy senki sem. Nekivágott hát maga meg a legénysége; Obelix átjött a mi hajónkra, Kdóri és Balu viszont átkéretőzött - zsakett, ruha, mindennel - Kmiklóshoz. Elintezgettük őket, nekivágtak, és csakhamar eltűntek, mint számár a ködben. Nem tudtuk akkor meg, hogy mily sokára, s milyen állapotban látjuk viszont szeretteinket...

Laza tarokk, beszélgetés. galambszigeti szabadtéri alvás.

22) Kicsit száraznak tartom a beszámolót. A Galambszigeten ugyanis a gasztro-
nómia romeke, a páratlan zöldbabpörkölt rotyogott éppen a megfelelő ideig,
ezzel nagymértékben növelve a sziget idegenforgalmát.

Külföldi turisták versengtek, hogy megörökítsék eme egyszerű, tiszta forrásból /ld. Woolmark és Bartók/ fakadó hagyományt. Otthon lelkendezve meséltek aztán a magyarok érdekes barbár szokásáról, miszerint a sétatér kellős közepén rendeznek be népkonyhát, és minden arrajárót megejtetnek. Az arrajárók pedig a biztonság kedvéért mindig visznek magukkal tányért és kanalat is.

Szóval, a zöldbabpörkölt maga volt a csucs. /Kár, hogy én jobban szeretem a bablevest./

Ami viszont az apukám borát illeti - tekintsétek nemes bosszunak a tavalyi lecsótokért. Egyéb a műbort kedvelőknek volt ott szörpi is ... /nálunk bezzeg!/
/

Julius 9. csütörtök

Hajnalban /tizkor/, hajómericskélés közben rámköszönnek a partról: Nicsak, a Svarc, vagyis Fekete Miklós, a Rakéta Regényujságból! Isten hozott, gyere bé. Nécsak, hadd mericskéljek egy kicsit! kéri Svarc, miután átestünk a formaságokon /a pálinkaiváson/. Azon ne muljék, itt a szapoly. Hát, mi bizony ilyen kölcsönzős vitorlázásban vagyunk. És te? Ő meg, nesze, a Kékszalagra jött, merthogy a TABU mancsaftja! Az egész turafilotta szigetnél veszteglő 40-es Tabut, meg a két 30-ast, a Kabelát meg a Vészmadárt csudálta. És így esett, hogy meghivattuk magunkat a

(23) Tabura, ahol utoljára 19 évesen /hány éve is?/ voltam. Na és mennyiért adnak bérbe egy ilyen kis 25-öst? kérdi. Méghogy kis. Hát persze, a Tabuhoz képest....

Uticél mára: Kiliántelep, srég szemközt, az északi parton. Kmiklósék /szeretteinkkel/ egyenest Tihanyból mennek oda estére. Lófi és legénysége ez egyszer jó korán elindult; ők fognak főzni. Vánszorgunk kifelé a szélvédett kikötőből; utánunk kiabál a szigetről Tavaszi F.: - Jó szelet! Olyan betest-nyolcast! - Köszönjük, hasonló jókat. Odakint azért egész jó kis szél van; most már beállt a hagyományos északnyugati. Megcélozzuk Tihany nyakát, a Sajkódi öblöt. A szél erősödik. Északon kezd elborulni. Obelix visszaadja a kormányt. Beborul az ég. Tarajosodó hullámok. Sajkód iránya tul éles: lejjebb esünk, a rév felé. Takkot váltunk: szaladunk, szinte a tó hossz tengelyében, Keszthely felé. Legénység kint lóg az oldal-

(24) merevitőn, Obelix is. Legénység előtt le a kalappal: nyikkanás sincs, kiváló a harci morál. Most már minden pöffnél ki kell lobogtatni a nagyvitorlát; pöff után alig győzzük behuzkodni. Takkot váltunk, söprünk vissza Tihanynak, ezzel még mindig nem jutunk be Sajkód alá. Szélbe állók, horgonyt dobátok Obelixszel /sajnos, amennyi eszem van: nyitva/. Reffelünk /kurtitjuk a vásznat, lehuzzuk kicsivel a felső száling alá.

(25) Mentőmellényt huzunk. Mehetnénk tovább, ám a horgonykötél elég hosszú,

(23) 26, kedvesem!

(24) Gyakori eset, hogy a vég közeledtét érezve megnémul az ember.

(25) Talán több horgonyt húztátok volna!

jól megfektette a horgonyt, az erős szél pedig jó mélyre betépte a talajba. Marha-erős Obelix épp hogy csak föl tudja huzni. Nna, megyünk tovább. Irány: a cikkcakk. Minden fordulás után emberfeletti nehéz behuzni az orrvitorlát; Obelix egyszerűen aranyat ér: erősebb, mint mi, többiek együttvéve. A szél most már elkapkodja a hullámok taraját. Gyerekek, rögtön visszafordulunk, mondom, lehuzzuk a nagyvitorlát, és fokkal /orrvitorlával/, hátszélben, viassasompolygunk Földvára. Am akkor

(26) nicsak, vagy kilométerrel mögöttünk, ott jön Tavaszi Ferkó, de mint a zisten, teljes taklival! /Kurtitatlan vitorlával/. Félelmetesen szép: pöffök idején mintha az uszonya is ki-kivillanna. És messzebb még egy huszonötös. Azannya, ha ezek itten bírják teljes taklival, csak nem hátrálunk meg szégyenszemre; egyébként is, sokkal közelebb az északi part, a nádasba /ha sikerül/ bármikor befuthatunk. Legénység: pompás, különösen Marci, aki földöntuli-boldogan fecseg-locsog és ázik a becsapó hullámokban. Még egy takk, és most már jól benn vagyunk a Sajkódi öbölben: innen többé a nagy vízre nem kell kimennünk: nem is túl éles negyed-széllel el tudunk menni "a kertek alatt", párhuzamosan a parttal, valamelyes takarásban. Szinte forr a nyomdokvizünk, megyünk, mint a messzer-smitt, füttyül a drótkötél. Hullám itt a kert alatt alig; hosszú száz métereket repesztünk deckwasserral, a hajó nem bukdácsol, stabil, mintha tőkesulya nőtt volna. Pöffnél ráengedünk, gyengüléskor behuzzuk, Marci locsog, mi többiek változó mértékben, de mindnyájan fosunk. Valaki hát-ranéz: tök üres lett a Balaton, sehol egy hajó! Nna, ezek vagy fölfordultak, vagy /ami sokkal valószínűbb/ beszaladtak a nádasba. Netán

(26) Mint később kiderült, azt hitte, hogy így kell vitorlázni.

(26a) Valóban szép lehetett a Tavaszti Ferkó teljes taklival, kurtitatlan vitorlával és csábosan ki-kivillanó uszonyokkal.

(27) Nem csoda, melyik hajónak lett volna kedve a nyomdokvizeteken mennie?

(28) Az említetttnél ez egy igen különös és ritka tulajdonság.

visszafordultak. Csókolom, merre van Kilián? orditunk rá egy mentőcsóna-
kászra. Mutatja, tovább. Ordít, hogy Piros van. Ki is kötnék, de egysze-
rűen nem merek. Megered az eső is. És egyszercsak dzsumn, szinte a semmi-
ből, orrunk előtt a kiliántelevi móló. Ja, mert azt nem mondtam, hogy
előző nap eltörött a szemüvegem, úgyhogy úgy navigáltam, mint a Vakapád.
Mna, a mólótól jobbra, a parti kövekhez kötve, éppen szélnek szembe/, a
Lófi hajó. Horgonyt elő, ráfordulunk a partra, a vitorla szélbeáll. Nagy-
vitorlát le! Ám az a kurva nem jön le. Lassulunk, megállunk, elfordul az
orrunk, szelet fogunk. Raumban, jesztően gyorsulva, neki a hajókikötő vas-
tag cölöpeinek! A cölöpök előtt /gondolattal később a kelletténél/meghal-
zolok /bekkstéggel, egyéb ficsurholmival nincs idő törődni/, Obelix és
Dávid ellökdösik a cölöpöket, phüü, de szoros volt!, futunk egy hosszt,
félszéllel, ráfordulunk újra a partra, most már közelebbről /nem merek
grószit lehuzatni, hátha megint elbalfácánkodjuk/; de a szél egy pillanat
alatt megállít. Ndóri kidobja a Lófi-hajó felé a kikötőkötelet; fél méter-
rel rövid, szép lassan merül lefelé, és mármár fordítana el újra a szél,
mikor Péter /egy Lófi-mannsaft/ kinéz a Lófi-kajútból, ásit egyet, beugrik
a vízbe - jé, hisz ez derékig ér csak! - és elmarja a kötelünket. Közben
már aprószemű jég esik. Hát, megérkeztünk!

29 Feltél, hogy Te is nyomdokvizet eresztesz?

30 És hogy hívják világtalan atyád nyílásába való ~~bevezető~~ evezőt? két?
/vakapádika/

31 Majd javaslom a MI KAPITÁNYUNKnak, hogy ő is próbáljon így kikötni,
akkor hátha ő is feljebb léphet a Nelson-létrán.

Kiliántelep kikötő: szélsőprüzte pusztaság, rohadt nehéz tüzet gyújtani. Hullámpapirból készül valami szélfogó, tűzifa van elég. Menü: paprikáskrumpli. A hagyma azonnal odakap, sőt megég. Ime, az alpiz adva van; ezt fogják később emmbertelen sok sóval ellensúlyozni. Viszont, viszont: aranyos kis Rózsa, a szakács, kitalálja, hogy ilyen itéletidőben /"Hallottátok? nyolcas befújásokat mértek!" Almélkodunk, nem hisszük, rohadtul büszkék vagyunk/ forralt bort kell inni!

Es így esett, hogy Kiliántelegen ettük a legvacakabb kaját, és ittuk a legjobb itókát. A hajóállomás födeles verandáján mindezt. Vacs után jól összemelegedett Obelix és Odön /Lófi-mannsaft, szép érces tenorhanggal/, és végigzengték a Vegyészoperát.

Este tíz felé befutott T.Ferenc, épen-szépen, sértetlenül, de a végén már szinte evezniök kellett. Óváció, na mi van a többiekkel, na mi volt veletek, meséljete; gyertek csak, van fiinom paprikáskrumpli! Meséljete!

Hát az úgy volt, hogy addig-addig jöttek-jövégettek cik-cakokban Tihany felé, amíg /végül már reffelve/ be nem kellett futni a tihanyi nád közé, aholis illusztris társaság fogadta őket: Kéri Es Ráczék./Náluk vendéskedett Darinka-Mária/. Meg is vacsoráltak, el is iddogáltak, játszottak is pár leosztás nádi tarokkot, és aztán Dupláék és Ráczék nyugovóra tértek, Tavaszi azonban /még jó dögös szélben/ úgy döntött, hogy tovább megy. - Nagy tök flautét! - így bucsuzott tőlük a nádi különítmény, és nesze, a végére az is bejött. Nem egy hülye babonaság ez az elpénecolás.

(32) A körzetben rendkívüli mértékben megnőtt a "halászkárosultak" száma. Szajnosz.

(33) Előbb ugyan még elintezgettük a Tavaszt álmunkban. Félig lehunytt szemmel még láttuk, hogy Ágota, Bégota, Kristi, Csilla, Csabi és Katalin Gáborával egyetemben árbóchoz kötözve, betömött szájjal, rémülten figyelik, amint Tavaszi Feri egyhangulag úgy döntöttek, hogy közkívánatra tovább mennek.

(34) Nem. És a jövődölések bekövetkezése sem.

Hát a Szimpla, meg a szeretteink? Azt nem tudni, habár, bárha, mintha, mes
messze-messze, egy huszonötöst láttak volna befutni Földvárra. /Képzeli-
hetni Ndóri anyai szívét. Meg az én apaimat is, bár az szórösebb./

Na, alvás a szarrá ázott szivacsokon /a zsakettok szárazak maradtak/.

Julius 10. péntek

Kora reggel befut Dupla és Rác. Jé, Tripla, hát tik itt vagytok?
Hikor jöttetek? Terrrmészétesen tegnap este; ugy beszéltük meg, nemde-
bár? /sneci!/ De biztosan éhesek vagytok; eriggyetek, ott a fiinom
paprikáskrumpli /tripla sneci!/
(35)

Szerencsére ismét napsütés, szerencsére élénk /de nem fosatós/ észak-
nyugati. Mindenki mindent kiterget, szárítgat, döglünk szanaszéjjel,
füstölög a tűz: a cigánytábor az égbe megy. Halkan szorohgva várjuk
Szimpláékat. Végre, dél fele vagy még később: hajó a láthatáron!
Huszonötös. Közeledik: nagyobbodik: ki vezeti: Balu! Mi van a fején?

(36) Fehér kötés! Milyen a kötés! Véresss! Kikötnek /ők sem egészen simán:
mintha hájjal kengetnének/! Hát mi volt veletek! Hát mi történt a fe-
jeddél? A fejemmel? Ja, semmi, csak hátrakötöttem a hajam. Es ez a
vérfolt? Jaj, Zanya, az ribizli. /Na, ilyen frappánsan meg lettünk
viccelve./ Ndóri is ragyog, mindenki tök-makk egészséges, Szollát is,
/jaj, ötöt még Révfülöpön szedtük föl/, Czárán is, és mind dicsérte
(37) Miklóst, hogy milyen higgadt és nyájas és pompás kapitány /egyáltalán
nem kakitány/.

Velük meg az történt, hogy a Rettentő Viharban, átvergődvén a Horn-

(35) Most jöttem rá, hogy én milyen bátor is vagyok. Gyühet a napsütés bár-
mely irányból, én akkor sem fosok tőle. Szerencsére!

(36) Akkor ők már Quatro-Nelsonok?

(37) Ez a Solymári Munkaterápiás Asztalosipari Kutatóintézetnek köszönhető.
Ott csiszolódott ilyenre a deszkákkal együtt.

fokon vagyis a szántódi szoroson, s kibujván a hegy takarása alól, úgy megtáncoltatta őket a hullám, hogy kilazult ama bizonyos nagy gitt, és bejött ama bizonyos sok hektó viz, mire gyorsan befutottak Földvára, eltölték a léket, és ott éjszakáztak. Csak épp másnap sem igyekeztek elindulni, tettek-vettek, toporogtak, és így történt, hogy oly kesőn értek utól bennünket, attódókat.

Megszáradtunk, kimult első elmenyemeselő dühünk, együtt vagyunk: irány megint Révfülöp /utolsó előtti nap lévén, ott célszerű éjszakázni, hogy másnap jókor le tudjuk adni a hajót a pontosan szemközt lévő Bogláron./. Vendégünk: Ágota és Kristóf. Kristóf egész uton megszállottként meregeti a fenékvizet. Ha ezt tudtam volna előbb! Ágota kéjjel kormányoz; egész jó szél van, süt a nap. Egyszer csak egy gumicsónakból ráncszól egy hölgy: - Kérem, nem vontatnának partra? Nem bírok visszaevezni. - Ó, dehogynem, tessék csak várni - és azzal vagy háromszor elzugtam mellette, és csak negyedszerre akadt kötélre; épp elgondoltam, ha vízbehullott uszni-nem-tudót kellett volna mentenem...

(38) Es újra Révfülöp. Szép, régi kikötőór-ház a móló tövében, nagy, füves térség a kikötőben /de itt fákkal védve, nem olyan kopár, mint Kiliánte-lepen/, és fölébe magasodik az egésznek a szép Fülöp-hegy. Ja és fák a mólón is. Kialakulóban egy laza tarokk a borharapó asztalán. Am akkor hiva-
(39) vannak a Kapitányok: indul a Verseny! A Nagy Turazáró! Sorst huzunk: mert-hogy minden Kapitány más hajóra kerül, ámde ott sem fog dirigálni, hanem

(38) Lsd. 31. és 36. pontokat!

(39) Sokkal szebb lenne, ha alába magasodna..." és a mólón emberek is. Es rajtuk fülek meg szemek meg orrok meg lábak. Különleges, különleges Révfülöp!" /Nevét köztudomásulag XIII. és feledik Réveteg Fülöpről, a nagy tarokokó királyról nyerte, ki bodros és kopasz is volt egyszerre/.

1./ Vizsgaigazolványával biztosítja a törvényességet /rendőri
vexáció esetén/; és

2./ szigorúan kussol, még csak tanácsot sem ad; és

3./ kizárólag élet- és vagyonveszély esetén avatkozik közbe, mert

...mert a versenyen annak kell kiderülnie, hogy a legénység mennyire sajátította el a navigálás tudományát. Na és így alakult, hogy a Tripla Nelsonra Lófi került vendégkapitánynak /ahogy tavaly is/, engem pedig a Kferi

hajójára vetett jó-rossz sorsom, aholis a legszebb délutáni álmából riasztott Gusznak nyomták kezébe a kormányrudat. Kijelölték a pályát: két bólya körül kell leírni két kört, és aztán elhuzni a MHR^T móló előtt: az képezi a célvonalat /célbíró: Csollány Csilla/. Mivel az összes hajó egyvonalban volt kikötve, a rajt sipszóra, parttól ellökéssel oldatott meg, lehuzott vitorlákkal. Izgalom, sürgés-forgás, utolsó jó- és rossz tanácsok, figyelmeztető sipszó, és aztán: RAJT!

Hat mancsaft egyszerre rugott el a parttól hat hajót, hat másik egyszerre huzta föl eszeveszetten a horgonyt, tizenkét másik huzta, mint az örült, a nagyvitorlát fölfelé, s megint hat másik, mint hat másik örült, az orrvitorlát. Az ügybuzgó ifju liszt vizbe pottyán. Kihuzzák. Szél: harmatgyöngye.

alapvicc: - ó, ió, ció, áció - na mi következik, rendőr elvtárs?
- tudom, a VAKÁCIÓ!
- Nem talált rendőr elvtárs.
- Akkor ez csak a VEXÁCIÓ lehet.

Azóta is ugymaradt szegény vendégkapitányunk. Akárhányszor vagyonveszély esete forog fenn családi barkánkon, az ő közbeavatkozásaért folyamodunk.

Ertsd: neki jó, nekünk rossz.

Lelkesedés: egetverő. Elsőként a Kmiklós hajója fog szelet, és indul az első bólya felé! /kormányos: Obelix, vendégkapitány: Kferi./ Nyomában vagy tiz méterrel lemaradva a Tripla Nelson, Baluval a kormánynál. Harmadik a GUszl. Legrosszabb rajtot a Rác-hajó vett női kormányosával. A két éllovas már a tulsó bóját kerüli; mink, Guszlék, leküzdjük magunkat a 4. helyre. Most látom csak, milyen nehéz tanácsokat adni így, hogy nem az én kezemben van a kormány, hanem ott ülök a svertkasztin; azt sem tudom, honnan fuj a szél /nincs is szél/. Tessék? Hogy kussolnom kellett volna? Igaz, igaz, de pirulva be kell vallanom: meg lettem vesztegetve /tripla adag rummal/. Na de engem aztán vesztegethettek: oan hüe voltam pont, mint a Guszl.

Az élmezőny túl az első körön; szépen jön fölfelé a Rác-hajó, mi szépen lefelé; az élen Obelix, nyomában, hol szorosan, hol kissé leszakadva, Balázs. Jönnek is már vissza a tulsó bójától, immár másodszor! Mi meg még csak feléje, ~~xxxxxxxhályá~~ éles /és töketlen/ versengésben a 4. helyért. Jönnek, jönnek, jaj de közel vannak már, de se baj, nekünk lóg jobbra a bummunk, mi vagyunk az utjogosak! Térj ki, térj ki, kiabál Kferi, de nem vesszük be neki, végtére, miénk az utjog...Vajon? Hogy is van a vizi-jobbkéz-szabály? De közben már, szegények, ki is tértek, és így alakult, hogy a Tripla Nelson értékes métereket hozott be rajtuk /ha ugyan meg nem előzte ott rögtön?/ Rohadtul kinos, mert hiszen a Triplán ott az enyéim... Ráadásul, nesze, elmeny mellettünk a Lófi-hajó is, hurrá, ötödikek vagyunk! /és eszembe jut, hogy AKI JOBBRÓL KAPJA A SZELET, azaz, akinek BALRA lóg a bummja, annak van előnye..../

Ott boldogtalankodunk a tulsó bójánál, valahogy harmadszor is korán fordulunk rá, mikor a móló felő halljuk ám a tenorkürtön, hogyaszondja

43 Sajna, bolond likbul.

44 El lehet képzelni szuperhajónkat. A Vakapád vezette világtalanjait. Néha csöndben vakanyáztunk is.

Oh When The Saints Go Marchin' In: nini, tehát győzött a Tripla Nelson, és Dávid örömében muzsikál. És harmadikok Ráczék-Szundyék.

Becsülettel végigfutjuk mindnyájan a távot, de senkinek sem akarózik még kikötnie: szép nagy szürke alkonyat, állatkázunk, fürdőzünk; átuszik hozzánk Péter a Lófi-hajóról, aztán egyszercsak hopp, visszaugrik, és
(45) uszik ki a partra, pedig majd' egy km.

A parton: ünnepélyes eredményhirdetés. A győztes mancsaft-kapitány átveszi a vándorserleget, és akkor szót kér: hogyhát igazából az Obelix-ék nyerték volna, legyen legalább közös. Pfuj, pfuj, kiabál Szollát /de nagyon aranyosan/, ezek még a fair play-díjra is ráhajtanak! Második: Obelix és legénysége; harmadik: Rácz Erzsi és a GMK, negyedik: Péter és a Lófi-legénység; ötödik: Guszl és övéi; hatodik: Ágota és csapata. Pezsgőbontás: Balu, ahogy dukál, összefröcsköli a társaságot, aztán
(46) körbejár a pezsgős serleg /jó hideg/.

(47) Kferi bejelenti, hogy jövőre hét hajót foglalt: mindenki biztosítja, hogy jövőre ugyanitt, ugyanigy; és akkor egyemberként rárontunk szegényre, lekapjuk a tiz körméről, és jól fölhajigáljuk a levegőébe, miközben többször megjegyezzük: hurrá, hip, hip.

(45) Péter igen elrestellte magát, hogy ő majd egy km, különben is eszébe jutott, hogy Tehérvár majd 55, nem beszélve Bécsről, mely majd 250 km, ezért csüggedten legyintett és felmászott majd 50 m-re tőlünk horgonyzó hajójára...

(46) A pezsgős serleg tényleg jó hideg volt, sokáig nyalogattuk is, a pezsgőtől ránkragadt szunyogoktól pedig igyekeztünk közben megszabadulni.

(47) Javaslom, hogy flottánk neve legyen: Hóferike és a hét törpe. /Ha a Duplát is bele vesszük, akkor a NAGY HO-Hóferike/

Bucsu-vacsi gyanánt: szalonnasütés, immár hozott anyagból. Nagy tűz ég a füves, tágas porondon /tavaly itt legeltek a vándorcirkusz póni-lovai/, és akkor megtörténik a varázslat: a verseny díjait, a fáklyákat /van vagy 20-25 db/ a gyerekek leszurkálják a tűz körül, jó tágas, 20 méter átmérőjű körben. És meggyújtják. Sápadt alkonyég, hason-szinű, de kicsinyt türkizesebb, nyugodalm s viz, rét és viz határán a méltósággal imbolygó hat nagy árbóc, és a réten a tűzgyűrű.....

(48) Nem is szeretem igazán a sült szalonnát.

- V E G E -

(48) A pónik sem, de nekik legalább volt annyi eszük, hogy inkább legeltek.